

Sygn. akt V KK 112/22

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **E. N.**,
oskarżonej o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 k.k.s.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 30 marca 2022 r.,
z urzędu, kwestii dopuszczalności kasacji,
wniesionej przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w G.
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 24 listopada 2021 r., sygn. akt V Kz (...),
utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w G.
z dnia 2 sierpnia 2021 r., sygn. akt II K (...),
na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.
i art. 519 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

E. N. została oskarżona o przestępstwo skarbowe określone w art. 56 § 2 k.k.s. Sąd Rejonowy w G. , procedując na posiedzeniu w dniu 2 sierpnia 2021 r., w sprawie o sygn. akt II K (...), wydał postanowienie, którym – na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. – umorzył postępowanie karne ze względu

na brak skargi uprawnionego oskarżyciela. Orzeczenie to zostało zaskarżone zażaleniem przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w G., a Sąd Okręgowy w G. postanowieniem z dnia 24 listopada 2021 r., sygn. akt V Kz (...), nie uwzględnił wniesionego zażalenia i zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy. Od postanowienia Sądu odwoławczego kasację wniósł Naczelnik (...) Urzędu Skarbowego w G.. Kasacja ta została przyjęta przez upoważnionego sędziego Sądu Okręgowego w G. (zarządzenie z 2 lutego 2022 r. – k. 13 akt V WKK 1/22) i przekazana z aktami sprawy Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja nie mogła podlegać merytorycznemu rozpoznaniu, albowiem jest niedopuszczalna z mocy ustawy, co implikowało konieczność pozostawienia jej bez rozpoznania.

Zgodnie z art. 519 k.p.k., kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie oraz od prawomocnego postanowienia sądu odwoławczego o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a k.k. Oznacza to, że stronom nie przysługuje kasacja od innych niż postanowienia o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a k.k. prawomocnych postanowień sądu odwoławczego, nawet jeżeli kończyłyby one postępowanie (D. Świecki, w: *Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany*, red. D. Świecki, LEX/el. 2022, teza 7 do art. 519 k.p.k.; *postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2021 r., II KZ 46/20, LEX nr 3112942; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2019 r., II KZ 24/19, LEX nr 2751003*). W świetle jednoznacznego brzmienia art. 519 k.p.k. i prezentowanego na jego gruncie zapatrywania prawnego oczywiste jest to, że stronom nie przysługuje kasacja od postanowień sądu odwoławczego utrzymujących w mocy wydawane na posiedzeniu postanowienia o umorzeniu postępowania karnego. Możliwość zaskarżenia tego rodzaju orzeczeń przewidziana jest jedynie dla podmiotów szczególnych w trybie art. 521 k.p.k.

Jeżeli zatem strona postępowania w omawianej sprawie wniosła kasację, która jest niedopuszczalna z mocy ustawy, to należało odmówić jej przyjęcia, a skoro tak się nie stało – pozostawić ją bez rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k.